

OLÁH ANDRÁS
Anyagfáradtság

OLÁH ANDRÁS

Anyagfáradtság

Versek

HUNGAROVOKX KIADÓ
Budapest, 2010

A kötet megjelenését támogatta:
Hajdú-Bihar Megye Önkormányzata
Mátészalka Önkormányzata

A borítót Bócsi Krisztián Artemisz diadala
című fotósorozatából választott kép felhasználásával
Pereszlényi Helga tervezte

© Oláh András, 2010

*Elrontott ragozás
– avagy
Szindbád új szerepben*

A Hungarovox Kiadó az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja

ISBN 978-963-9908-79-6

Hungarovox Bt.
1137 Budapest, Radnóti Miklós u. 11.
Telefon/fax: 340-0859, mobil: 06-20-585-8212
www.hungarovox.hu, e-mail: info@hungarovox.hu
Felelős kiadó: Kaiser László
A borító nyomdai kivitelezése:

atlantis

Telefon: 06-70-378-5110
Nyomda: ETO-Print Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Magyar Árpádné
Telefon: 420-9427

sebhelyek

először magamnak sem
vallottalak be – csak megtörténtél

szemhéjként csukódtál rám
kabátom alatt dideregtél
– azt hittem örökre rám bízod magad
s hogy benned végre én is helyemen
vagyok

de megártottam neked

bécsi kávéit ittunk egy benzinkútnál
mikor közölted szárazon
hogy kilakoltattál magadból végleg...

a szemetet nem viszem ki már napok óta
csak kutatom vakon az elvarratlan szálakat
levetett szokásainkat

nemrég még együtt fésültük át
a lakást egy-egy ott felejtett hallgatásért

vagy csak a szökést gyakoroltuk
és a bűnt... látszatainkat cipeltük:
lehalkított szerelmünket

mindennap tervezem
hogy majd kimegyek eléd az állomásra
de folyton felhős az ég

maradok hát az idő innenső oldalán
– füstszagú kocsmákban
tömött kabátok közt keresek hiteles
embert hogy egy kisfröccsért
eladjam neki az életem

patthelyzet

arcod csukva: csak bennem lármáznak
a be nem váltott ígéretek

a lázas reményt fölissza a homok

álmaidat nyitogatom konokul
elhamvadt parázs égeti tekinteted

lassú mosollyal kínálsz magad
zuhog az eső

csontjainkba fúl az ősz
árnyak fogódnak össze
körül csupa befelé néző szemek

tükörként mutatja az üres ég
arcod tört-fehérségét

bennem többé már nem bújhatsz el

takarékos üzemmód

becsukódnak benned az álmok
perforálódsz mint a gyulladt vakbelek
reggelente alig nézünk egymásra
átutazód lettem: tévedésből
még neked kézbesítenek
de már csak úgy épülök beléd
mint elejtett vadba a halálos seb

hontalan

nézed a kopár parkettát a szobában
csak a bútorok helyének nyoma világlik
mintha bent is ősz volna
a függönytelen ablakon homályos foltok
a karcos üveg üres tekintettel bámul vissza
ujjaidat végigsimítod a lépcső korlátján
torkodat köszörülöd pedig a lepedék
szívedet nyomja – újabb bizonyíték a csődre
–
könyörtelen egyszerűséggel billen a kilincs
a kulcs magától fordul a zárban
az előszobafogason bólogató sálat
akkor látod utoljára s már tudod mennyire
utálatos dolog a búcsúnak többször nekifutni

halmazat

jelen lenni mikor a szem kinyílik és lát
a te szemeddel nézni a napot
mennyre más ez a világ
– néha furcsákat álmodok –
s maradok félbehagyott
félreértett mozdulat
vajon jut-e idő szívünk bebútorozására
mielőtt belénk ég a büntudat
meghalni így is lehet
de hálálkodni a semmiért szükségtelen
számolni a leltárba vett a pofonokat
arcod gyűrődéseit
ahogy kifordított mondatok közt üldögélsz
ne légy már ilyen szörnyen komoly
minden vég valaminek a kezdete
az utcakőre fekszel:
botrányosan kevés vagy
két villamos között...

bizalmi válság

1. őrződ

a zavartelméjűek mosolyával
őrződ kisiklott szerelvényünket
szavakat tördelve
hallgatod szendergő álmomat

2. csöndre hangolva

kedvem volna benned folytatódni
beléd maródnál mint kagyló a kőbe
a becéző sötétben újratanulnálak
de az eső kimossa az emlékeket
céltalan álmokkal
kacérkodik a felébresztett tudat
– már nem lehetek többé semleges

3. hogy megtarthass

megtanultam múlt időben élni
összezsúfolódni benned
hogyan megtarthass magadban a fulladásig

4. tekintetében

tekintetében lúdbőröztem
kitéptél magadból végleg
megfeketült a szív: elvirágzott
mint az arcomba fújt cigarettafüst

5. kontraszt

eltűntél az idő ráncaiban
kiretusáltalak zugaimból
mert rosszízű voltál
mint az utolsó éjszakánk

árulás

visszafelé számoljuk a perceket
együtt sorvadunk
pont olyan vagyok mint a bizonytalanságod
bennem az élet benned a remény fél
egy elharapott mondat bővítménye vagy
hívószavakat kiáltok feléd
de kenyér helyett kedvem szeged:
kiléptél belőlem s azóta nem kellek senkinek

elrontott ragozás

azt hittem magammá ismertelek
de ártatlan tréfa voltál csak
abbahagytalak...
jönnek a ritmustalan napok
egyszerű prozódiai kérdés maradsz
elrontott metrum felcserélt ragozás
befésüllek a titoktalan éjszakába
ahol kiüresedett postaládáknak
meséled el hiányomat
s már semmi dolgom sincs veled

alvajáró

még hozom a statisztikai átlagot:
a kávé két cukorral iszom
a pulóverem könyökben megnyúlt
fejgörcs kínoz ha front van
a fogorvosnál sok éve nem jártam
s alvajáróként élem napjaim
mióta nem kulcsolódik rám az életed...
most egyvonalban vagy velem
nem kötsz belém
pedig tudom mennyi
mérget szórt közénk a megszokás
már nem érdekelnek a trópusi virágok
hosszúra nyúló árnyai
sem a kettétört remény
este pedig elalszom – nélküled...

akartalak

„tüzet szeretnék rakni csontjaidban”
(Kiss Judit Ágnes)

kegyetlen fikció voltál már akkor is
amikor katalógusomba fölvettelek
azóta sokszor osontunk végig a
gyilkos vitákkal telepített aknamezőkön...

ha új életre kelnék már nem szeretnék
olyan szemérmetlenül csak bámulnálak
hogy fájjon... és amikor minden segélyhívó
foglalt: álmodnék neked valami szennyest

új sebhelyek

mentettem a menthető
a rosszkedvű ősz
a végtelen sétát a ropogós avaron
de érvénytelenítetted az utolsó ölelést
arcomba csaptak a megcsalt tegnapok
csak a riadt magyarázkodás maradt
– új sebhelyek nyíltak a világra:
magasabb lett fölöttem az ég
arcomba simult a sötét
s mint körömről a foltosodó lakk
végleg dezertáltál életemből

leltár

a párás ablakhoz préseled homlokod

a teavíz elforrt almáink ráncosak
a homályos idő rekedt nyarakba vész

arcodat tegnap óta ismeretlen hordja

szótagolva olvaslak

eldobott csikkeken taposnak
és rázzák az utcát a szélbe nőtt fák

hajadba fésülve ujjaim nyoma

szeretnék beleférni az életedbe
de az indulási oldalon magam vagyok

megtanulok hát múlt időben élni

kiretusállak zugaimból
mérgezett lélegzetvételedet hallgatom

rátenyereltél az álmaidra
haldoklunk mint a törött nyakú üveg

térfigyelő rendszered lebuktatja
a zárjegy nélküli álmokat
és lassan elfogy körülöttünk a csönd

anyagfáradtság

cukor nélküli teát kortyolgattál
szekrényedben fül nélküli csészék sorjázta
„anyagfáradtság” – motyogtad fásultan
mikor kihullottam a kezedből végleg...
a pulzusod kerestem
de csak a város részeg lüktetését éreztem
a zakatoló rohanást a lépcsőn fel
megmosom az arcomat
közben az éjszakai hírösszefoglalót hallgatom
egyszer – ahogy jóllakottan nyújtózkodtunk –
megkérdezted: nem bántottál-e meg
eléd térdeltem boldogan
– darabokra hullt az a pillanat –
ne áltasd magad
téged is belep majd a köd
s miként egymásba fúlnak a gyertyák fényei
magadba nyelsz örökre
ha a szoknyádat felgyűrve
egymásnak feszülünk végre
mint az óriáskagyló és a tenger...

kiszáradtak az álmok

1. a dac

felkönyökölt bennünk a dac
lopva figyeltem magunkat: ijesztő volt
ahogy elkezdtünk mindent megmagyarázni
s hogy már kiszáradtak az álmok belőled is...

2. elszöktél

bőröndbe raktad a tegnapokat
mindenünket ami volt
s megkerested a legrövidebb kerülőutat

3. ha nem leszel

némán szürcsöltelek
de tudtam: eljön majd a pillanat
mikor nem nyílik ki többé a reggel
s csak keresgéljük kétségbeesetten
a tegnapi ízeket

4. túl korán

túl korán jött ez a tél
megteltünk haraggal zsúfolásig
köszörülted a torkodat mint egy bíró
mikor az ítéletet olvassa fel
– rosszízű voltál és félreértett
kifogytam belőled végleg
s már nincs mit számon kérni tőled

5. elfogytak a szavak

az elválás helyén seb maradt
kikoptak belőlünk a szavak
– kimenekített lélegzeted vagyok:
szeretnék nagyobb csöndben élni
és letagadni az álmokat

Szindbád új szerepben

most tengerre szállsz: elvakít
a sópárás szűk végtelen
megszűnt hát az utolsó híd
– elnyelt a hűvös értelem

nincs úticél *csak alkalom*
– idegen vagy magadnak is –
szélbe fordított arcodon
mereng a múlt: álmod hamis

ablakra száradt légy piszok
drótháló vasrács: el veled
kihűlt percek levét iszod
– a semminek lám nincs fele

minden nőd megcsalt elhagyott
bogár vagy: bárki eltapos
itt már nem húzhatsz új lapot
s a kockádon sincsen hatos

– kerülőút: vágy nem maraszt
alkonyba vész a füst korom
aggaszt a múlt mit átragaszt
egy messzi fényű őrtorony

B ű v é s z t r ü k k

visszafelé nem nyílik út

az a néhány engedelmes mozdulat
– az ébredő szövetek tétova mocorgása –
megszédített

betarthatatlan szabályok fölött pizmogott
a megbicsakló érdek

engedtél egy rossz sugallatnak
valakik kijelöltek

szorongásod megmérgezett:
a számlát helyetted fizettem ki

ha a fagy fölenged – néha beszélgetünk
de álmunk nem nő tovább
s nem szorulunk senkire

könyörtelen egyszerűség békíti össze
ellentéteit

hiába rakod össze mind a tegnapok köveit
visszafelé nem nyílik út
– *s a halálnak sem lehet újra nekifutni*

ami fölösleges

próbáltam lehántani
a fölösleget:
a szavak alól kifehérlett a hazugság

kint szakadt az eső

az árokban sűrű víz futott
– elmosta a részeg álmokat

volt egy másik életem

most emigránsod vagyok
– kifordítva élek
mint egy kopott kabát

félelemmel

az ősz tekintetéből kihalt az öröm
kívül rekedtünk mindegyik körön

lettünk eldobott kő vagy levetett kabát
markoljuk a rácsot hogyha valaki bánt

félelemmel telnek a lélek terei
éjszakáinkat a csönd áthangszereli

menedéket kutatunk – picinyke odút –
hová a silányságnak nem vezet fel út

árnyék maradunk – voltunk bármilyen
ügyes:
egy másik kéz nélkül mindegyik kéz üres

csönd

nem tudtad hogy meghalt
pedig négy éve már
– látod: ennyire nem figyeltél ránk –
a hátsó udvaron még ott pihennek
a fészerben a szerszámok
helyükre kerültek a tárgyak
a festék lepattogzott a képekről
ahogy arcunkról a fiatalság máza
most jó lenne meginni egy sört
harag – szükölő remegés –
a festőállvány is összetört
elkoszolódott a tapéta
a rosszról beszélünk megint
ami bennünk szunnyad öröktől fogva...
térdet hajtunk a gyilkosok előtt
szép a kés a szívben*
beszélünk a végről
hogyan elrongyolódtunk
erodálódtunk miként a múlt
rossz bőrben vagyunk
vadul zihálunk egy nő alatt
bennünk az ősz jajdul
szemünkben barnaság lobog
aztán csak csönd és végtelen
és haldokló színek...

* *Farkas Arnold Levente*

el semmi sem múlik

(szonett-kísérlet *Fecske Csaba* rímeire)

a lélek ennél messzebb már *nem lehet*
más éli sorsomat – a jel *rajta van* –
lopni tanul a korrupció *emlékezet*
s az Úr is övön alul üt *untalan*

de *el semmi sem múlik csak ott marad:*
mint kutya a nyomot – *üzött-kergetett*
a halál futótüze... a *boltozat*
megrepedt e múlt nélküli lét *felett*

s örölt a könnyörtelen gyilkos *idő*...
míg másokban magamat kerestem *csak*
egyetlen sebben elért a *lehető:*

nyomort cseréltem hát – végső *változat:*
minden út felfeslő fájdalom – *tűnő*
mosoly – s árnyékom a *hiteles nyomat*

a beláthatatlan

*(Pénzes Ottónak, aki átlépte az átléphetetlent
– második életének 10. évfordulója lkalmából)*

zavarba ejtettek a nappalok
– nem értettük a láthatót:
csak egy kifordított szív fodrozta
a sterilszobából az emlékeket
Isten kezedbe adta akkor az elvarratlan
szálakat
azóta másként látod reggelt – s ahogy fölkél a
nap –
sejtjeidben összegyűlt mindennek a kezdete
miközben mi félszívvel tengődtünk
bűntudatban
míg el nem nyelte a hajnal az éji mocsarat...
te annak a múltnak a nyomában jársz
ahol lesütött szemmel pironkodtunk
álltunk csontig átfagyva
s hallgattuk ahogy a szíved harangoz
valami ritmustalan dallamot
de partot értél másodszor is
átlépted az átléphetetlent
s ma már egyszerre küld
és marasztal az asztalvégi csönd:
– *ám az a nap bennünk örökre itt maradt*

tükör

hogyan kerülhetett
ide ennyi emlék...
nem erre vágytam:
kőrmöt rágni
ha nem vagy itt
fejemet fúrni az üres
párnába ébredés után
s lesöpörni a tegnapi
morzsákat az asztalról
– fizettem érted:
a tükörbe mégis
egyedül nézek

csak számon tartalak

*„Az ivásnak egy törvénye van:
bármikor, bárhol, bárhogyan.”
(Hamvas Béla)*

a templomban aznap apró kavicsokat kaptunk
az enyémmnek öt lapos oldala volt
a kocsmapultra raktam
kettő háromszög a többi rombusz és trapéz
a borospoháron megtört a fény
száraz fehéret ittunk
– szem előtt tartva a hamvasi borfilozófiát –
könnyűvé tette a lelkedet
nevetve mondtad: átutazónak születted
s mikor a sokadik pohár után
bennünk tanyát ütött a hallgatás
és hazaindultunk – te csaltál: s örökre el
„mert az utca épp arra lejtett...”
azóta minden sarkon lecsap rám a csönd
arcomba gyúri a pincédohos levegőt
s éjszakánként ha kásásan vibrál az üres
képernyő
újra élem azt a behegesedett álmot
(tudom most is csak súgni próbálsz nekem
mintha együtt leltároznánk az emlékeket
pedig már nem szeretlek
csak számon tartalak – ennyi az egész...)

bűvésztükk

minden seb begyógyul egyszer
csak te nem gyógyulsz meg bennem
még most is két cukorral iszlak
és eltűnök cilinderedben

lépcső

a szívtől a késig hosszú az út
– magányos vagy
mint az anyagyilkosok

valaki más alszik benned

a postafiókod tele van
olvasatlan levelekkel

szakadás vagy az ingemen

s kár hogy hozzád
csak egy lépcső vezet

megvagyok

vagyis tegnap még biztosan megvoltam
nem látnám szívesen magamat holtan
szeretnék ebből is ép bőrrel kimászni
ne mondják: „*túlélte – ez ám a mázli...*”

rejtőzködöm mint tükörben a vakok
javíthatatlan hazudozó vagyok
mióta álmodni jár belém a lélek
nem is a múlttól: csak magamtól félek

romok

1. csőd

nehéz életben tartani az álmokat
abban a szomorú szobában
ahol csak bérlői vagyunk a múltnak

2. megsebeztelek

tested elárult:
halkan nyikkantak a kemény sörpadok
megsebeztél
azóta folyvást hátramenetben vagyok

3. kifosztva

szép voltál: szebb mint a hidak fényei
szebb mint az éjszaka
de melleden már ott zihált az ősz
néztem a fűszálak rajzolta jeleket a testeden
mérgezett lélegzetvételedet hallgattam
míg két vállra nem fektettek
bennünket a kifosztott álmok

4. tanulópenz

durva szegésű matracok
pótolták ujjaid hideg érintését
mentséget kerestem számodra
pedig a *múlt idő* már
semlegesítette az érveket

5. tovább álmodtalak

tovább álmodtalak
legszebb idegvégződéseimnek hittelek
pedig hamis voltál: leértékelt áru csupán
csalpa szövegkörnyezet

6. botladozás

kint fonnyadni kezdett a fény
ujjaidon a körmöt körberágta
de mi megtaláltuk a hajnalt az éjszakában
üzeneted csak másnap nyilallt belém
mint tavaszi reggelbe a virágillat
amikor az elpiszkolódott égbolt alatt
egy másik álomba navigáltál

7. szökésben

megszöktél tőlem
de nem tudtál fonnyadt
testedből úgy katapultálni
hogy valahol ne találjak rád

Árnyékok vagyok

hibátlanul

álmomat villamos-zörej vágta ketté
laposan világított a hold az ablakon
valami motoszkált verdesett az arcomon
kitapintottam ujjaidat vakon
s vártam sorsomra fegyelmezetten
– nem volt erőm az ellenkezéshez:
tartoztam neked magammal –
nyirkos lett a lepedő hamar
szűk tüdővel hallgattunk utána
gyöngypára-függöny takarta testedet
minden olyan hibátlan volt és mégis a
szűkmarkú álom ott hagyott
a részegen vacogó reggel ölében

bizalom

fölfúzi gyöngysorát az éj
elkápráztatja az utcalányokat
akik a tér bizonytalan magányát kortyolgatják
átölelek mint régen
mellettünk vállat vonva sietnek el
a közönyös kirakatok
„rosszkedvedet fogd rám – súgod kacéran
bizalmadról biztosítasz
mint orgazdát az ékszerész
de mögötted ott feketedik a gyáva múlt
az idő számalmas ajándéka
még kitapintalak: bennem hajnalodsz
– felújított emlékeiden kopogtatok

engedd

egész életedben szocializálni akartál
magaddá formálni
bújtam volna hozzád de nem jutottam messzire
próbáltam üzenetet hagyni
testedre firkált jeleket
de te szálltál mint a pihe
a pázsiton moccanó szélben...
az alagút végén fordítva kezdődik a nap
„belém se kezdj” – figyelmeztettedél
s kihívón körém csavartad a hajad
próbáltál tisztára mosni
magadba szívtál mohón
számban más íze lett a testednek
s mire ránk telepedett a levegőtlen reggel
és az árnyékok kiértek az útra
a keményre taposott havon
üres szavakká széledt szét a nap

földcsuszamlás

1. arcunkat

túl sok kacat gyűlt össze bennünk
arcunkat szétrágtá a múlt:
tovább lapoztalak hát hogy egy kölcsön-
életben
egyszer majd tükröd lehessenek

2. fönn volt a nap

valahogy megnőtt bennem a rosszhiszeműség
mióta csaló élettemmel egyenrangú lettél
s bár már fönn volt a nap
te a rideg éjszakában rekedtél

3. rátenyereltél

rátenyereltél álmaidra
közénk ült az átkos bizonytalanság
földre tepert a megszokás
s rozsdás fű nőtte be a hangodat

4. tartozom neked

odáig mégsem juthatunk hogy összetépjelek
gyáva lélekkel viszlek hát tovább:
a halálig tartozom neked
s belőlem többé kimosni sem lehet

eltévesztettek

a pusztítás erős:
egymást marcangoljuk
füstpárás kocsmapultok gyógyítanak
füledbe simítom a szavakat
„félreértettél” – motyogod zavartan
szoknyád alá rejtve az eltépett bugyit
pedig dehogy... csak eltévesztettek

árnyékkod vagyok

keréknyomok a sárban...
ritkán járok erre mióta goromba ősz
sírja tele a rőt nappalokat
a tó tükrén fények
a csészében tegnapi tea
ázott filterek másnapos illata
a színek összeköltöztek bennünk
kifésüllek hát magamból
szinte látom ahogy a telefonzsinórt babrálod
és számításokat végzel a vonal túl végén
végül ugyanarra az eredményre jutsz te is:
a gravitáció erősebb
mint a mi bágyadt szerelmünk...
távoli sápadt arcodat fürkészem
árnyékkod vagyok
szívemben bekormozódva égnek
a dadogó hajnalok

relikviák

1. *panoptikum*

száradó ruhák hintáznak
a függőfolyosón
közöttük visszeres lábbal
botladoznak a rozsdafoltos álmok

2. *náthás reggelek*

egyszer megtagadtalak
most várom jogerős ítéletedet
bár tudom: egy náthás reggelen
nélkülem ébredsz majd te is...

3. *vigyél valamit*

rég levedlettük magunkról
megcsúszott együvé-tartozásunkat
a hideg ablaküveghez nyomom arcomat
a számban lopott körte íze
körben néma tűzfalak
együtt lessük a kicselezett álmokat
mégis arra kérlek: vigyél magaddal
valamit belőlem ha átléped
a körénk növvő tetszhalott éveket

4. vérzünk

langyosan fut végig a kés éle rajtunk

elszökni vágyunk másik lelkünk elől
– megspórolni a cirógató szavakat

de a haldokló emlékeknek
nincs ismertetőjelük

s kiestek fészükéből az álmok

utolsó próba

ujjbegyemmel írlak körbe mint a vak
félbehagytalak... maradsz antitézis
– s hogy ne aludhass ki holnap se bennem
hagylak folytatódni magamban mégis

forgácsok

1. delírium

csapdádba sétáltam gyanútlanul
– vízembe kevert altató maradsz
s önfeledt delíriumba ringatod
gyónásra éhes megkínzott testemet

2. szemem voltál

a parázna éjszaka ránk feszült
poharainkba részegült a bor
remegésedet dajkáltam ügyetlenül
szemem voltál: behunytalak...

3. hány életet

hány életet aludtam át s kinek az álmában
ébredek
– didergek mint a másnapos hóemberek
orgazdád lettem s hogy emlékeimből valamit
visszalopjak: a múlt időhöz ragasztottam új ragot

4. összenőve

kegyetlen álmom voltál:
magamat benned felejtettem
– maradtunk sápadt nyomok
a felismerhetetlen félelemben

tilosban

az ajtótól az ágyig el sem jutunk
izgága titkaink izgalma gyötör
elhullajtott holmik mutatják utunk
s a suttogásodban lüktető gyönyör

minden porcikádat vágyam emészt
alvajáró szívem alattad dobban
elcsent pillanat rejtekéből lépsz ki
s a szekrénynek feszülsz Krisztus-alakban

szűk ösvény vár és rozsdaszín csalitos
kilesve cenzúrázott álmainkat
feltársz előttem mindent ami tilos

tested lélegzetvisszafojtva ringat
az utat többé nem tévesztem össze
– önként vonulok sóvár börtönödbe

búcsú

„mennem kell...” – gyorsan
kapkodva öltözöl... künn porhó szítál
a fehérre csontosodott fák alatt
türelmetlenül kaparod a jeget a szélvédőről
visszadermed a hóra a hallgatás...
egyirányú utca: itt öleltelek először
de a múlt az álmos tekintetű házak közt reked
„menj be: megfázol” – arcodon
az utolsó érintés didergős rebbenése
az autó nehezen indul s a bámész
csöndben addig kísérlek tekintetemmel
míg a távolodó fényszóró
belealszik az éjszakába

szóvégi rag

fél lépéssel előttem haladsz a lépcsőn
most is csak mellékmondatokon járunk
nem mondasz semmit
azt sem hiszem el
bennem fordítva sötétedik mióta sikerült
dokumentálni fölösleg-voltomat
elkopott szóvégi rag vagyok
nincs menekvés: két emelet között
– a lépcsőfordulóban – szemedbe mondalak

[magunkra hagyott]

magunkra hagyott minket az az éjjel:
fáradtan vetkőzött le a holt anyag
szajha lelkünkbe megcsalt lélek kémlelt
– a harisnyádon a szem is fölszaladt

ágyasom lettél: testedet megkaptam
a harcot véled másik énem vívja
– felkorbácsolt ösztön: a vágy tudatlan –
kelletlen mozdul a test negatívja

s megkeseredett a póre pillanat
– hiába szórta rám fanyar illatát:
az emésztetlen múlt húzott ott falat

árnyékunk csordulta túl az éjszakát
vallomásom csak infantilis szózat
– abszurd életünk ekként lett bohózat

katedrális

krátereket ütött a köveken a zápor
elnéptelenedett a tér: a kocsihoz rohantunk
s a szélvédő mögül bámultuk szemrehányón
a katedrális szürkeségbe vesző árnyát
hoppon maradtunk: Isten bezárta hajlékát előttünk
hajad nedves szagát szippantottam magamba
a benned mocorgó tavaszt
s mikor pólódból rám csavartad
a vizet s tekintetemmel szárítottam
a melleden gyöngyöző cseppeket
szívárvány fonalán a nap is előmerészkedett

hajnali töprengés

alhatnál tovább:
válladba masszírozódnak
az apró kis grimaszok
legtöbbször nem szorulsz gyámolításra
ez is csak egy szokványos hétvége volt
séták a kiszáradt utcákon
csak úgy bele az őszbe
hogyan onnan is elkívánkozz
– bárha feledtetné szomjúságodat
a közénk szorult múlt:
elengedsz és visszakönyörögsz
belefáradsz a sírásba
sebeimből vérzel
idegenül múlnak el a szürke hajnalok
kezem álmos bőrhöz ér
s rájövök miért nem tudsz már félni sem

mandulavirág

megettörténtél

mentünk a hídon összefogódzva
mandulavirág-szemedben
tétova szégyen

én sem akartam igazán

fakó gyertyafény erőlködött
hogy kimentsen az éjből

üres szemmel bámultak a könnyeid

mentél az úton
– aki már nincs sehol –
kínok nevét tanultad
míg le nem hullott rólunk az oltalom

Kívül a körön

séta

elhanyagolta az emlékeket
a séták is kikoptak az életéből
csak most hogy egyedül maradt
próbálta ki: milyen ha nem
csupán vége szakad egy napnak...
gyalog indult haza
álmosan bámultak rá a parkban a fák
hűs szél kapaszkodott a pulóverébe
hátát didergette
állta a sarat panaszmentesen
nem érezte terhesnek
az ismétlődő köszönéseket
rájött hogy sokan ismerik...
egy cica iszkolt a bokrok fedezékébe
kétségbeesetten nyivákolt
de nem engedte közel magához
mancsával hadonászott
fújva-prüszkölve hátrált előle
– feladta: reménytelen –
a kapuban árván fordult a kulcs
reccsenve nyílt a zár
s a lépcsőház penészes fényében
pókháló lebbent a falon...

körötte semmi

körötte kontúrhiányos arcélek
félhomályba botló suta mozdulat
könyvek gerincére szuszakolt lélek
falakig hátráló gyáva öntudat

közömbösséget mímel a lámpaláz
behálózza szövevények évszaka
– még él a szó de mindent porig aláz
mint vágyat az unatkozó éjszaka –

megtört a fény: a kihalt múltat várja
– így emigrálhat a félből az egész –
mint kamaszlányok titokzatos álma

mint elhasznált érvekre legyintő kéz
– s követi rebbenő szárnyak magánya
s a testbe fúródó kardpenge halála

jelmezek

az üszkös múltnak egyetlen arca van:
a nő ki életedet karmolta végig
– álmod benne rekedt: lett hangsúlytalan –
gyászodat seszínű teóriák védik

nyitott tenyereden gyilkos sorsvonal
éles körmök nőttek alvó ágyadon
maradsz álmok csöndjén átkúszó fonal
kiürült szíveket ostromolsz vakon

panel-magány mely életedre olvad
mögöttük sebtén felöltött jelmezek
kivénhedt ablakszemek dorombolnak

asztal... üres tányér... lángható kezek...
és a túlerőben lévő csönd hiú
ábrándja úz: hátha mégis van kiút...

oppozíció

a bazilika előtt egy koldus zsoltárokat énekel
– s tán igazságosabb Istent keres –
vádalkut kötött benne a lélek és a test
elégedett mint rozsda a fémeken:
ma nem köpték le és senki sem verte meg...
a kiégett napra szennyes éjszaka jön
beburkolja vackát mint közönyös állványok a
házfalat
de – miként villamos elől a gyáva test –
előle is félreugrik az álom s a tér vele is üres...

franyo

franyo egyszer seggrészegre itta magát
(már hallom is ahogy tiltakozik: *nem egyszer!*)
–
de ez most egy konkrét eset: ott volt vele
jano is meg még valaki kaliforniából)
valami automatuzsálemmel érkeztek
csörgött-csattogott nagy feltűnést keltett
ebben a konzolidált kisvárosban
a szatmári szilva adta meg az alaphangot
simán csusszant le a torkon
jano thaiföldre készült franyo kiállítást
szervezett a kaliforniai srácról nem derült ki
mit akar csinálni – talán autókereskedést
nyitna –
egyébként azért is nevezetes ez a nap mert
franyo – esküdve Kim-ir Szen életére –
ekkor ígérte meg hogy illusztrálja a
könyvemet...
jano meghalt azóta franyo chicagóban szervez
kiállítást s a könyvem is visszhang nélkül
elfogyott

életfogytiglan

nyakkendőt kötsz
míves gonddal igazgatod a csomót
elégedetlen fintor vakuja villan
idegen nők hagynak ingeden
rúzs- és festéknyomot
gond nélkül zuhansz a tudattalan szintjére
csak a zsongást hallod (meg hogy
helyükön kell kezelni a dolgokat)
új arcok sorjáznak: részvétlen erőszakosok
tolakodó fertőzött lelkű kalandorok
ellepnek mindent s ömlenek rád
a jellemtelenséggel spékelt
álbaráti gesztusok
ahogy fraternizálva hátba veregetnek
majd átlépnek rajtad hűvösen
– magánzárkában töltöd az életfogytiglanit
áldozat vagy azt hiszed pedig
potenciális gyilkos vagy te is...

forgalmi dugó

a kocsisor kínos lassúsággal
araszol lámpától lámpáig:
morajló bosszúság türelmetlen arcok
tolakodó erőszak köpi szembe a nyáresti derút
„hová sietsz te marha” –
fröcsköl az ébredő düh
sziréna vijjog
állóképpé merevedik az utca
kihagyó motorhang
beletörődő egykedvűséggel fityegő
biztonsági övek
érj haza hamar
siess szerelmes ölbe
de lelked ólomba zárva
már semmi sem oltalmaz
hátat fordít a felparázsló esti fény
a teraszokon összebilincselte kávéházi
asztalok nyúlnak át az álmok felett
küzdesz a gyarapodó légszennyeződéssel
vírusként terjed a zaj
lánggra lobban a részvét nélküli alkonyat
s késébe beletörik a szív

elhagyott falu

avarropogás izzítja az emlékeket:
ember nem járta földúton kullog az ősz
az élet megtelik homokkal sárral
gazverte kertek mosolytalan kapuk
a sarkon a régi kocsmá: ajtaja-ablaka
durva deszkákkal szögezve
kopott cégtábláról üzen a múlt
– vajon meddig fáj a test
s a homokba taposott álom
ha beteg nyírfalombok közt hallgat az est

mártós pennával írt szerelem

beteglátogatóba mentem
(hatéves hős – félszegen)
az egyik szoba szürke mélyéből
sápadt arcod tűnt elém
a kabátom zsebéből kikandikáló csokoládét
már az előszobában a mamád kezébe nyomtam
néked vittem pedig de félttem odaadni
„beszélgetsek csak” – hagyott bennünket
magunkra s nekem máris kiszáradt a szám
te sem tudtad kezelni a helyzetet
hagytad hogy a leckéket soroljam
konok együgyűséggel
mikor végére értem a listának
kérdőn rám néztél
én meg gyáván lesütöttem a szemem
mártós pennával írtunk akkoriban
az itatóspapírt bámultam ahogy puhán
szívta magába a betűk laza vonalát
aztán a tanító néni ott hagyott
piros betűit méregettem
furcsa borzongás futott végig rajtam
mikor hajad az arcomhoz ért
– s hazáig őriztem az illatod

a lift

s akkor a liftből kiszáll a nő
a folyosó tompa fénye
halványítja ugyan a kontúrokat
de idomait gyakorlott szemem
nyomban föltérképezi
szemérmetlenül utána fordulok
a látvány több mint gusztusos...
a nyitott liftajtó várja
hogyan szálljak – csalódott
vagyok: észre sem vett –
a karcsú test figyelme
a névtáblákra összpontosul
lépte lassul
a földszintet jelző gombot nyomom
s az ajtó záródik épp
mikor látom hogy a folyosó végén megáll
haját s ruháját a dekoltázst
igazítja – és bekopog hozzám...

kívül a körön

paklidban vagyok fölös kártyalap
selejtezéskor eldobott kacat
fölzabáltam a maradék erényt
beváltva ezzel a rám szignált reményt

a legyűrt alázat mindent átítat
vallomásomból így lett vádirat
fegyverem a fog s a letört köröm
a megsebzett múltból kiköltözöm

vetkőzik a szó – egy hang elárul –
egymáshoz ajtót úgysem találunk
az eljátszott jövőt blöffel kötözöm
s maradok végleg kívül a körön

Rövidzárlat

Isten elszámolta magát

Isten vélhető'n elszámolta magát
a tér-idő börtöne vele is végzett
s mert hagyta kivágni keresztnek a fát
– forgácsaiból hullott rá a végzet

az Írás is halott: más jelentést keres
ki a fiókba rejtett kés élet félti
s Nietzsche tányérján a halálból szemez
nem mintha örökké akarna élni

álmait megtagadja háromszor is
a semmibe fojtja maradék vágyát
de szorít a szív: fogva tart és komisz

hallgatja harangok fázós kongását
– a sortűztől életet aligha kap
de zárójelek közt is szabad marad

júdás

talán vastagabb lesz rajtad majd a föld
ha a legyőzött tér irgalomra lel
s mindig lesz másik olvasat: odvas tölgy
vagy a zsákmányát leső madár a jel

megöli hősét a szájalom: avítt
legendákban játszol másodhegedűst
freskófestők kutatják majd titkaid
és szétszóródik mind a harminc ezüst

ki rontotta meg az életed (...ennyit érsz
csupán...) pókháló remeg szobád falán
– nem válaszolsz: torkodra dermed a félsz

szélmalomharc: vére vérezi a szád
csapdát állított az Úr – eltűnt a holt –
s a keresztfán bizonytalan csend honolt

gyilkolni indultál

gyilkolni indultál – új bevetésre:
mérgecsíteni a fertőzött sebet
új kérdőjelet karmolni az égre
– így ér hát véget az utolsó menet –

emlékeid titkon mind hazatérnek
s mint utcasarki nők – vágyadat látva –
gyűlnek köréd a mit sem érő érvek:
kórosan növekszik a holt eszmék ára

bombatólcsérben vagy a csönd: vacogsz
barátaidnak fordítottál hátat
fagyos szívedben a lüktetés dadog

építik benned a siralomházat
szégyenkezve lépsz majd holnap a pástra
– s megment egy penge jóteköny halála

bizonytalan idő

csak lapozgatom a megbarnult időt
rezesbanda harsog valahol távol
nem nyafogok – nincs bennem semmi gög:
másik színpadról figyelem halálom

díszszázad menetel: vesztésre állok
két vágy közt sok a mulasztott alkalom
– voltam hiába: vert a sors vagy áldott –
magamat immár kívülről hallgatom

akár egy makacs kapucsengőt s félek...
mint züllött vágyra gyorsan ható mérget
magamba iszlak: van pulzusom – élek –

kocsmapultig üldöz a szajha végzet
monoton léptek koppannak a járdán
s mint beteg szív ritmusa: elhalnak árván

megérteni képtelen

*„Hallgasd ki egyszer majd a temetőt!”
(Utassy József: A büszke holtak)*

mikor azt hiszed van még idő: akkor
töri át az éjszaka kerítéseit
a szétdobált párnák közt növekvő kór
s a józan álmok rohama megtörik

a hínárszagú alkonyatnak dőlve
eltűnik a lejárt idő – a csaló –
magadban semmit sem találsz belőle
csak éjszakába lobbanó altatót

csillagos mágia az a csöppnyi rés
és bedeszázott ablakod a kezdet
s az ölni kész árulkodó szemrebbenés

melynek segélykiáltásait megveted
– nem maradhatsz ahol már semmi dolgod
s másra hagyod a tisztítatlan foltot

visszájára fordult a nap

távolba szakadt hazánk
nyakán átvetett sállal ül a rakodóparton

bámulja a vizet
amiben – mint a dinnyehéj –
visszájára fordul a nap

a végtelentől elment a kedve

árva mint viasztócsába fűlt
kanócon a láng

a világabroszon száradnak
vére pecsétfoltjai

nevét kiadja pár betű a kórlapon
– a haldoklókkal óvatos vagyok –

szűk térben tolongunk
még élünk
kék ég ragyog az akáclomb fölött

a tettetés tökéletes

ahogy az ősznek is

arcoktól sajtó öklök s lehunytt szavak
alatt ébredtünk rá a „*valami más*”-ra
felülkerekedve rajtunk – mint a vak –
körénk nőtt a mozdulatlanság árka

lehetnél félkezű vagy féllábú is
te azonban csupán féleszű maradsz
a semmiből minden tiéd lesz úgyis
– s nem keres senki a díszletek alatt

most el kell menned... látom a kifakult
tükörben: máris visszafelé futnak
az óramutatók – vágyod a múltat –

bűneid szétgurulnak nyomtalanul
ahogy az ősznek is kifolyt a vére
az utcák csatakos kövezetére

bordal helyett

*(Vörösmarty Mihály:
A vén cigány című versére)*

húzd rá cigány számolj le a gonddal
ébredni kell mégpedig azonnal
eltékozolt múlt: megittad az árát
egy egész nemzet viseli a kárát
ne lógasd a lábadat hiába
– nemcsak ama kő: az agyad is kába –
mit ér a gond kenyéren és vízen
alkusznak rád hárman négyen tízen
tölts hozzá bort a rideg kupába
sötét a jelen – mi jöhet utána –
mindig így volt e világi élet
amíg e nép-nyáj szanaszét nem széledt:
egyszer fázol másszor lánggal égetsz
– orrodnál fogva vezetnek téged

húzd rá cigány ne gondolj a gonddal
ebből se igen lesz most már bordal
mintha újra hallanók a pusztán
elterpeszkedni a csöndet lustán
s a gyilkos testvér botja zuhanását
– szétrebben nyomában megannyi álság –
a vak csillag – ez a nyomorú föld –
veszteség a tőzsdén: hozama csőd
s annyi bűn szenny s ábrándok dühétől
felajva lassan megmérgez e légkör

húzd ki tudja meddig húzhatod
mikor lesz a nyútt vonóbul bot
üres pohár mellett fekszel bevert orral
elhitetnék véled hogy az Isten is tolvaj

húzd rá cigány ne gondolj a gonddal
nincs már aki bírná ezt gyomorral
véred forrjon mint az örvény árja
a cechet úgyis a te jövőd állja
rendüljön meg a velő az agyadban
szíved legyen izzó forró katlan
szemed égjen mint az üstökös láng
mély álmából ébredjen fel hazánk
húrod zengjen vésznél szilajabban
mint börtönökben a zár ha kattán
és keményen mint a jég verése
sárba taposva is állj talpra végre
és ragadd kezedbe újra a vonót
ne maradj legyőzött megvetett bohóc

kiszámoló

Balázs József emlékének

az idő önelégült mosollyal várta
hogy kiszámolósdit játszhasson véled
percnyi haladék volt csak – melodráma –
hamis vágy és beteg szenvedély éledt

az örvénylő időspirál meglazult
harang kondult: már vége az egésznek
Justicia mérlege rossz szívben lapult:
szétesett a szó mit fejfádra véstek

körben a nyírfák mind boldogtalanok
s ha egy jegyzőkönyvből kiásnak megint
pár fontos statisztikai adatot

időszerű leszel – de hallgatsz majd mint
Isten ama jeruzsálemi erkélyen
Pilátus képében valaha régen

rövidzárlat

híg levegőben fuldoklik a meleg
lerázza az égből a teliholdat
a műtőasztalon karcsú fény remeg:
rövidzárlat ez – természetlen holnap –

hiányod verdes a kórházi ágyon
még föllélegzik a tehetetlen test
a nővér árnyékkal alkuszik s ápol
ágytálat cserél és biztatni se rest

pillantásod az élőt leltározza
felesküsznek rád a részeg hajnalok
de neved a lázlapról visszalopja

Isten: szemed izzó parazsa vacog
rád hegesedik a hánykódó végtelen
– üres a test a röntgenfelvételen

holnaptól

elpattannak a megfáradt erek
holnaptól úgyis hazugság leszek

csak jusson ágy és olcsó híg leves
testet ostromló nő – nem túl heves –

hajnalban itt nem jár a villamos
mégis azt lesem: négyes vagy hatos

magány és üresség – mást nem hagyott –
utcalámpa oltja ki a napot

megyünk valami titkos terv szerint
miként sok bolygó a kozmoszban kering

Isten kihűlt szavak közt ténfereg
kezét szorongatom – még meleg...

Tartalom

Elrontott ragozás – avagy Szindbád új szerepben

sebhelyek	7
patthelyzet	9
takarékos üzemmód	10
hontalan	11
halmazat	12
bizalmi válság	13
árulás	15
elrontott ragozás	16
alvajáró	17
akartalak	18
új sebhelyek	19
leltár	20
anyagfáradtság	21
kiszáradtak az álmok	22
Szindbád új szerepben	24

Bűvésztükk

visszafelé nem nyílik út	27
ami fölösleges	28
félelemmel	29
csönd	30
el semmi sem múlik	31
a beláthatatlan	32
tükör	33
csak számon tartalak	34
bűvésztükk	35
lépcső	36
romok	38

Á r n y é k o d v a g y o k

hibátlanul	43
bizalom.....	44
engedd.....	45
földcsuszamlás.....	46
eltévesztettek.....	47
árnyékok vagyok.....	48
relikviák	49
utolsó próba.....	51
tilosban.....	54
búcsú	55
szóvégi rag	56
[magunkra hagyott].....	57
katedrális.....	58
hajnali töprengés.....	59

K í v ü l a k ö r ö n

séta	63
körötte semmi.....	64
jelmezek	65
oppozíció.....	66
franyó	67
életfogytiglan	68
forgalmi dugó.....	69
elhagyott falu	70
mártós pennával írt szerelem.....	71
a lift	72
kívül a körön	73

R ö v i d z á r l a t

Isten elszámolta magát.....	77
júdás.....	78
gyilkolni indultál.....	79
bizonytalan idő.....	80

megérteni képtelen.....	81
visszájára fordult a nap	82
bordal helyett	84
holnaptól	88

Megjelent könyvek

- **Elfelejtett színek requiemje** (*versek*) – FAOSZ, Eger – 1991.
- **Üzenet Orpheusznak** (*versek*) – FAOSZ, Eger – 1992.
- **Álarc a csönd** (*versek*) – Felsőmagyarország Kiadó, Miskolc – 1997.
- **Por és hamu** (*versek*) – Grafit Nyomda és Kiadó, Nyíregyháza – 1998.
- **Szilánkok** (*versek*) – Kráter Kiadó, Pomáz – 2000.
- **Csapda** (*novellák*) – Bolaned Bt., Mátészalka – 2001.
- **Egy filmszalag vége** (*versek*) – Felsőmagyarország Kiadó, Miskolc – 2002.
- **Fagyöngy és jégcsapok** (*versek*) – Kráter Kiadó, Pomáz – 2005.
- **Átokverte** (*drámák*) – Magyar Napló Kiadó, Budapest – 2006.
- **Gyalogáldozat** (*versek*) – Kráter Kiadó, Pomáz – 2007.
- **Érintetlenül** (*versek*) – Hungarovox Kiadó, Budapest – 2008.
- **Közjáték vagyunk /50 év – 50 vers/** (*válogatott versek*) – Hungarovox Kiadó, Budapest – 2009.

